Dziennik Zarządzeń Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów w Krakowie

Nr. 11. Kraków, dnia 28 maja 1936 r. Rok IV.

TREŚĆ:

HANDLOWE NASTAWIENIE NIE JEST CECHĄ PRZYRODZONĄ, LECZ ZALETĄ, KTÓRĄ KAŻDY MOŻE NABYĆ DROGĄ UMIEJĘTNEGO SZKOLENIA SIĘ.

POCZTA.

110

Niedokładne wypełnianie przez nadawców deklaracyj celnych w obrocie z Francją.

Francuski Zarząd Pocztowy komunikuje, iż deklaracje celne przy przyjmowaniu paczek w Polsce z przeznaczeniem do Francji nie są dokładnie wypełniane.

W myśl przepisów celnych wymienionego kraju wszystkie nadchodzące do Francji towary winny być deklarowane według specyfikacji i jednostek francuskiej taryfy celnej, która podaje nazwy towarów i jednostki miar.

Francuskie władze celne wykazują wprawdzie pewną tolerancję w stosunku do paczek pocztowych, deklaracje muszą jednak zawierać dostateczne dane, umożliwiające dokładne obliczenie należności i opłat.

Z dotychczasowych obserwacyj francuskiego Zarządu pocztowego wynika, iż dołączone do paczek z Polski deklaracje celne nie wskazują:

a) jeśli chodzi o paczki o charakterze niehandlowym:

1) co do używanego ubrania — czy jest to ubranie podróżnego lub turysty, dar lub ubranie, należące do osób zamieszkałych we Francji.
2) zastosowanej waluty jednostki monetarnej przy określaniu wartości,

b) jeśli chodzi o paczki o charakterze handlowym:
1) pochodzenia towarów,
2) czy jest to zwrot towaru francuskiego,
3) zastosowanej waluty lub jednostki monetarnej,
4) pozycji francuskiej taryfy celnej.

Brak powyższych danych powoduje zatrzymywanie paczek przez organa celne, a następnie konieczność żądania tych danych od urzędów nadania zapomocą zawiadomienia o niedoręczalności PC9.

Na wszystkie te szczegóły zwraca się uwagę i poleca się pouczać odpowiednio nadawców wysyłających paczki do Francji.

Nr. PP. 330/15 z 12 maja 1936 r.

111

Zniesienie wykazów kwartalnych stanu sprzedaży czasopism.

Na zarządzenie Ministerstwa P. i T. z dnia 9 maja b. r. N. PW.133/108, uchyla się tut. zarządzenie z dnia 27 lutego b. r. N. PP. 4/54/36 ogłoszone w okólniku Nr. 93 z bieżącego roku w sprawie przedstawiania w okresach kwartalnych wykazów stanu sprzedaży czasopism. Sprawa ta zostanie w przyszłości ujęta w rocznym wykazie statystycznym A.

Niniejsze zarządzenie nie dotyczy urzędów I i II klasy, oraz urzędów (agencyj) klas względnie stopni niższych, lecz znajdujących się w siedzibie urzędu I lub II klasy.

Nr. PP. 4/113/36 z dnia 12 maja 1936 r.

112

Pełnomocnictwa stowarzyszeń, związków, przedsiębiorstw i t. d.

W myśl reskryptu Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 5 maja b. r. Nr. PW. 820/79 wyjaśnia się, że składanie w urzędzie pocztowym wyciągów z rejestru stowarzyszeń, związków, przedsiębiorstw i t. p. dla udowodnienia prawa do wystawiania pełnomocnictwa w imieniu tego rodzaju adresantów jest zbyteczne, **jeżeli w klauzuli legalizacyjnej,** umieszczonej na pełnomocnictwie, **znajduje się wzmianka o prawie** osoby, która je wystawia i podpisuje, **do zastępowania adresata.** — W wypadku takim bowiem cel, jaki ma spełnić wyciąg z rejestru, zostaje osiągnięty przez samą legalizację podpisu mocodawcy, wymaganą § 228 ordynacji pocztowej.

Nr. PP. 14/5/36 z dnia 13 maja 1936 r.

113

Nieformalności w pocztowym obrocie rozrachunkowym.

Urzędy pocztowe popełniają jeszcze ciągle pewne nieformalności przy wypłacie przekazów rozrachunkowych. Między innemi nie zwracają uwagi, czy przekazy rozrachunkowe adresowane do danego właściciela rozrachunku są dopisywane do jego rozrachunku. Celem usunięcia tych niedokładności poleca się Urzędom wypłacającym przekazy rozrachunkowe ażeby przy sortowaniu nadesłanych przekazów przestrzegały z największą starannością, by tylko przekazy rozrachunkowe adresowane do danego właściciela rozrachunku były dopisywane do jego rozrachunku.

Izba Kontroli Rachunkowej P. i T. bowiem stwierdziła wypadki, że przekazy rozrachunkowe wpływały nie do tych urzędów pocztowych do których były adresowane, a urzędy te dopisywały mimo to kwoty z tych przekazów na rozrachunki pocztowe innych właścicieli mających w tych urzędach otwarte rozrachunki.

Tego rodzaju nieprawidłowości są niedopuszczalne i wypadki takie będą ścigane z całą surowością.

Nie mniej także przy otwieraniu rozrachunków wydawcom czasopism lub wydawnictw perjodycznych a także po otwarciu rozrachunku powinny urzędy rozrachunkowe dokładnie badać (drogą wywiadu), czy zgłaszający otwarcie rozrachunku lub też właściciel rozrachunku jest istotnie wydawcą czasopisma lub innego wydawnictwa perjodycznego, a w danym razie, czy rozrachunek nie służy do przesyłania gotówki z innych tytułów niż prenumerata lub należność wydawcy za zgłoszenia.

PRP. 214 z dnia 20 maja 1936 r.

114

Ważenie listów wartościowych obrotu krajowego w urzędach oddawczych i przekartowujących.

Stwierdzono, że urzędy pocztowe oddawcze tut. Okręgu postępują niejednolicie z nadesłemi do doręczenia **listami wartościowemi obrotu krajowego,** to jest jedne przeważają je zaraz po nadejściu do urzędu pocztowego, drugie zaś nie czynią tego, powołując się na postanowienia § 94 „Przepisów Ruchu do Ordynacji Pocztowej (II. P. 4).

Wobec tego na zarządzenie Ministerstwa P. i T. z dnia 16 maja b. r. N. PW. 111/5 zawiadamia się urzędy (agencje), że powołane uprzednio postanowienia nie zwalniają placówek pocztowych oddawczych **od ważenia wszystkich nadeszłych listów wartościowych w obrocie krajowym.**

Wszelkie zatem nadeszłe do doręczenia listy wartościowe obrotu krajowego bez względu na stan, należy dokładnie przeważyć natychmiast na czułej i dobrze uregulowanej wadze i wagę oznaczyć na liście tuż pod wagą podaną przez urząd nadawczy względnie ostatni urząd przekartowawczy, przyczem tak urzędnik jak i świadek, na dowód, że rzetelnie sprawdzono wagę listu, mają się podpisać obok oznaczonej wagi.

Z treścią niniejszego zarządzenia należy zaznajomić zainteresowanych pracowników i wezwać do ścisłego przestrzegania takowego.

Nr. PP. 22/52/36 z dnia 23 maja 1936 r.

115

Nieprawidłowe wypłaty przekazów czekowych P. K. O.

Przekazy czekowe P. K. O. opiewające na kwoty od 200 zł wzwyż jakoteż zaopatrzone klauzulą: „wypłata do rąk własnych adresata" muszą być wypłacane do rąk własnych adresatów.

Coraz częściej zachodzą wypadki niewłaściwej wypłaty przekazów czekowych P. K. O. do rąk nieuprawnionych osób — nieraz nawet po śmierci adresata przekazu — z tego powodu, iż urzędy i agencje pocztowe wszystkie przekazy traktują równomiernie bez względu na to, na jaką kwotę przekaz opiewa i bez względu na to czy i jakie zastrzeżenia poczynił nadawca co do sposobu wypłaty.

Zwraca się zatem uwagę, że przekazy pocztowe opiewające na kwoty od 200 zł. wzwyż mogą być wypłacone tylko do rąk adresata względnie pełnomocnika. Natomiast przekazy czekowe opatrzone na stronie adresowej lub **odwrotnej** napisem: „do rąk własnych" lub innem równoznacznem zastrzeżeniem bez względu na wysokość kwoty muszą być wypłacane **do rąk własnych adresata** z wykluczeniem wszelkiego zastępstwa lub pełnomocnictwa, jak to przepisuje wyraźnie § 218 ordynacji pocztowej, a to bez względu na to, czy adresat mieszka w miejscowym lub też zamiejscowym okręgu doręczeń urzędu pocztowego (agencji).

W tych wypadkach nie może mieć zatem zastosowania § 248 ordynacji pocztowej t. j. wypłata nie może być uskuteczniona do rąk jakiejkolwiek innej osoby, a zatem także do rąk okaziciela odnośnego recepisu oddawczego, chociażby na nim tożsamość osoby adresata przekazu i jego podpisu została uprzednio — jednak nie w obecności wypłacającego organu pocztowego — urzędownie potwierdzona, gdyż ten sposób wypłaty wyklucza umieszczona na przekazie uwaga: „wypłata do rąk własnych adresata" — okaziciel zaś takiego dokumentu oddawczego może nie być adresatem przekazu. Wspomniane zastrzeżenie ma właśnie na celu upewnienie się, iż adresat w chwili płatności przekazu czekowego **pozostaje przy życiu** i że przekazaną kwotę podjął osobiście. Adresat zatem nie potrzebuje przed wypłatą starać się już o osobne potwierdzenie w tym kierunku ze strony urzędu gminnego lub parafjalnego, lecz o ile wypłacającemu organowi nie jest znany osobiście, winien wylegitymować się w sposób podany w § 244 Ordynacji pocztowej. Obowiązek stwierdzenia zatem tożsamości osoby i podpisu adresata przy wypłacie takiego przekazu ciąży wyłącznie na wypłacającym organie pocztowym.

Jakiekolwiek zastępcze doręczenie przekazanej kwoty jest w tych wypadkach w myśl §§ 218 i 241 ordynacji pocztowej stanowczo niedopuszczalne. Wrazie niemożliwości wypłaty do rąk własnych adresata (np. spowodu obłożnej choroby, lub podeszłej starości) należy się wstrzymać z wypłatą i odnieść się bezpośrednio do P. K. O. po dalszą dyspozycję.

Za nieprawidłowe wypłaty będzie się pociągać do materjanej odpowiedzialności winne organa pocztowe.

Nr. PRP. 30 z dnia 24 maja 1936 r.

116

Przeprowadzanie uzupełnień do cennika czasopism.

Cennik czasopism należy uzupełniać tylko na podstawie miesięcznych uzupełnień wydawanych przez Polski Związek wydawców w Warszawie, nadsyłanych przez Dyrekcję Okr. P. i T.

Polski Związek Wydawców Dzienników i Czasopism w Warszawie doniósł, iż niektóre urzędy pocztowe, uzupełniają cennik czasopism nowemi wydawnictwami nie na podstawie miesięcznych uzupełnień wydawanych przez Polski Związek Wydawców w Warszawie, otrzymywa-

nych przez Dyrekcję, lecz na podstawie danych otrzymywanych z urzędów pocztowych, w siedzibie których znajduje się dane wydawnictwo. Odbywa się to w ten sposób, że wydawnictwa, które w cenniku czasopism jeszcze nie figurują, drukują na własny koszt pewną ilość kartek zawiadomień o warunkach prenumeraty czasopisma, oddają te kartki urzędowi pocztowemu w swej siedzibie, który rozsyła je do pewnej ilości najwięcej zainteresowanych urzędów pocztowych, umożliwiając tym urzędom przyjmowanie zleceń na prenumeratę danego czasopisma zanim urząd pocztowy otrzyma oficjalne uzupełnienie z Dyrekcji.

Wzywa się urzędy (agencje) do natychmiastowego zaniechania wykazanego uprzednio nieprawidłowego postępowania, sprzecznego z postanowieniami § 5 zarządzenia Min. P. i T. z dnia 17 września 1935 r. o przyjmowaniu zleceń na prenumeratę i sprzedaży czasopism przez pocztę (Dz. Urz. Min. P. i T. Nr. 21 z roku 1935 poz. 59).

Jednocześnie zarządza się, aby przy otrzymaniu uzupełnień do cennika czasopism z Dyrkcji Okr. P. i T. zainteresowane urzędy pocztowe badały, czy dane czasopismo, umieszczone w uzupełnieniu do cennika czasopism jako nowozgłoszone, odpowiada postanowieniom § 373 i 376 ordynacji pocztowej (Dz. Urz. Min. P. i T. Nr. 21 z 1935 r.) a temsamem, czy może korzystać z taryfy ustalonej dla czasopism. W wypadku stwierdzenia, że dane czasopismo nie jest uprawnione do korzystania z taryfy dla czasopism, winien urząd pocztowy (agencja) natychmiast powiadomić o tem Polski Związek Wydawców Dzienników i Czasopism w Warszawie, ul. Zgoda 8, m. 4, z prośbą o skreślenie danego czasopisma z cennika czasopism.

Nr. PP. 4/120/36 z dnia 24 maja 1936 r.

117

Banki uprawnione do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi.

Śladem tut. zarządzenia z dnia 5 maja 1936 r. Nr. PP. 24/6 ogłoszonego w Dzienniku Zarządzeń Dyrekcji Okr. P. i T. Nr. 10 z 1936 r. poz. 100 podaje się urzędom (agencjom) dalszą listę przedsiębiorstw bankowych uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi w zakresie wszystkich czynności, wymienionych w § 1 ust. 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1936 r., o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz obrocie zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. Urz. Min. P. i T. Nr. 8 poz. 14).

1) Wileński Prywatny Bank Handlowy, Sp. Akc. w Wilnie,
2) Bank Spółek Niemieckich w Polsce, Sp. Akc. w Łodzi,
3) Spółdzielczy Bank Przemysłowców Łódzkich z ogr. odp. w Łodzi,
4) Poznański Bank dla Handlu i Przemysłu, Sp. Akc. w Poznaniu, (Bank für Handel und Gewerbe, Poznań),
5) Ziemski Bank Hipoteczny, Sp. Akc. we Lwowie,
6) Akcyjny Bank Hipoteczny we Lwowie,
7) Dom Bankowy Bracia Taub w Łodzi,
8) Dom Bankowy Hieronim Schiff Spadkobiercy w Łodzi,
9) Dom Bankowy Najda, Bracia Winter i Weiss w Łodzi,
10) Dom Bankowy T. Bunimowicz w Wilnie,
11) Dom Bankowy Dr. Józef Kugiel i S-ka, Spółka Komandytowa w Gdyni,
12) Dom Bankowy Józef Skowronek i S-ka, Spółka Komandytowa w Warszawie.

Nr. PP. 24/9/36 z dnia 25 maja 1936 r.

118

Sprzedaż i gospodarka znaczkami pocztowemi.

Zarządzeniem specjalnem z dnia 9 kwietnia 1934 r. Nr. AO. 93/2 oraz zarządzeniem z dnia 17 kwietnia 1935 r. Nr. AO. 93/4 ogłoszonem w Dzienniku Zarządzeń Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów Nr. 7 z 1935 r. poz. 120. Dyrekcja poleciła P.P. Naczelnikom wszystkich urzędów pocztowych i pocztowo - telekomunikacyjnych I, II, III i IV klasy tutejszego okręgu **bezwłoczne wprowadzenie drobnej sprzedaży znaczków pocztowych, druków płatnych i znaków stemplowych, oraz blankietów nadawczych P. K. O. przy wszystkich czynnych okienkach nadawczych i oddawczych dla publiczności,** niezależnie od rodzaju załatwianych przez nie czynności.

Przeprowadzona ostatnio w kilkunastu urzędach pocztowych inspekcja gospodarki i sprzedaży znaczków pocztowych stwierdziła, że większość placówek nie stosuje się do wydanych w tej sprawie zarządzeń, w następstwie czego publiczność wnosi liczne uzasadnione zażalenia.

Obserwacje natury psychicznej, poczynione wśród personelu pocztowego, pozwalają na wyprowadzenie wniosku, iż większość pracowników odnosi się do zagadnienia sprzedaży znaczków z niechęcią, — już nietylko ze względu na zwiększenie manipulacji i formalności, związanych z przekazywaniem znaczków,— ile raczej może z tej przyczyny, że sprzedaż znacz-

ka uważa za rzecz drugorzędną, a nawet za czynność uchybiającą jakoby godności pracownika umysłowego.

Takie nastawienie psychiczne personelu nie leży oczywiście po linji zasad polityki handlowej przedsiębiorstwa Polska Poczta, Telegraf i Telefon i powoduje w następstwie liczne i uzasadnione narzekania ze strony publiczności.

Znaczenie zjawiska tego wzrasta jeszcze, jeśli się zważy, że wiele usług poczty jest opłacanych znaczkami, skutkiem czego znaczek pocztowy nabiera cech artykułu pierwszej potrzeby, — a zagadnienie udostępnienia sprzedaży — pierwszorzędnej wagi.

W oświetleniu powyższem fakty odmowy sprzedaży znaczka i odsyłania klijenta przez pracownika (z działu kasowego lub paczkowego), mającego przed swem okienkiem tylko nielicznych (lub żadnych) interesantów, do specjalnego okienka znaczkowego — nie dadzą się niczem wytłumaczyć i muszą być uważane za wysoce szkodliwe z punktu widzenia interesów przedsiębiorstwa P.P.T.T.

Z omawianemi wyżej usterkami łączą się zauważone fakty wadliwej gospodarki znaczkami. Stwierdzono mianowicie, że w przypadku żądania przez klijenta znaczków na określony cel, jak np. na list polecony (pojedynczej wagi) i t. p., pracownik zainteresowany b. często wydaje **zamiast jednego znaczka** (np. 55 gr. i t. p.) **kilka** o wartości łącznej, odpowiadającej żądanej sumie, mimo wyraźnego zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów Nr. PZ. 230/1/36 z dnia 10 października 1935 r. (Dz. Urz. Nr. 23, poz. 64) oraz tutejszego okólnika Nr. 589 i 614 z 1935 r. i okólnika Nr. 5 z 1936 r.; to samo stwierdzono np. przy pismach wywiadowczych, wysyłanych zagranicę. Postępowanie powyższe bynajmniej nie leży w interesie klijenta, a już zgoła nie w interesie przedsiębiorstwa. Koszt bowiem druku znaczka pocztowego jest dość znaczny i wynosi niekiedy przeszło 0.5 grosza, łatwo więc stąd zrozumieć, iż każdy znaczek, rozchodowany w sposób nieekonomiczny, przedstawia dla poczty efektywną stratę. Przy tej sposobności należy podkreślić, iż mimo kilkakrotnych wyjaśnień urzędy np. niejednokrotnie jeszcze nie przyjmują **za opłatą gotówkową** druków nadawanych jednocześnie w ilości ponad 100 sztuk, żądając opłacenia tych przesyłek znaczkami, a co zatem idzie, powodując swem stanowiskiem (sprzecznem zresztą z obowiązującemi przepisami § 32 II. P. 3 uzupełnienie ordynacji pocztowej Dz. Urz. Min. P. i T. Nr. 6 z 1933 r. poz. 33) nieproduktywne zużycie wielkiej ilości znaczków.

Na przytoczone fakty Dyrekcja Okręgu zwraca szczególną uwagę P. P. Naczelnikom urzędów z wezwaniem do wydania we własnym zakresie odpowiednich zarządzeń i dopilnowania, aby zarządzenia te były przez zainteresowanych pracowników wykonane.

Niezależnie od tego Dyrekcja Okręgu będzie przez swe organy inspekcyjne badać, czy zarządzenia w sprawie sprzedaży znaczków pocztowych i druków płatnych są w całej rozciągłości wykonywane, a w przypadku stwierdzenia jawnych aktów złej woli, winnych pracowników pociągnie się do surowej odpowiedzialności służbowej.

Jednocześnie poleca się P.P. Naczelnikom urzędów **sporządzić i wywiesić w poczekalniach dla stron** w miejscach widocznych, wyraźne i widoczne napisy informacyjne następującej treści: „Znaczki pocztowe i druki płatne można nabywać we wszystkich czynnych okienkach. Uprasza się P.T. klijentów o zwracanie się po nabycie znaczków do okienek, w których pracownicy nie są zajęci czynnościami służbowemi".

Nr. PP. 70/31 z dnia 22 maja 1396 r.

ADMINISTRACJA

119

Zaprowadzenie służby listonosza wiejskiego w okręgu u.p.t. Krynica-Zdrój 1.

Zgodnie z zarządzeniem Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 22 kwietnia 1936 r. Nr. GMOrg. 1173 zaprowadza się z dniem 16 czerwca 1936 r. w okręgu urzędu pocztowego Krynica-Zdrój 1. sezonową służbę listonosza wiejskiego dla gromad Krynica-wieś i Słotwiny.

Służba doręczycielska listonosza wiejskiego w wymienionych miejscowościach wykonywana będzie codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt uroczystych w okresie od dnia 16 czerwca do dnia 15 września każdego roku.

Nr. OOrg. 40/16 z dnia 19 maja 1936 r.

120

Zagubienie zaświadczenia urzędowego.

Naczelnik Obwodowego Urzędu pocztowego Sosnowiec 1. Wilhelm Geras zgłosił zagu-

bienie zaświadczenia wystawionego przez Dyrekcję Okręgu Poczt i Telegrafów w Krakowie dnia 17 marca 1936 r. Nr. OI. 11/8 uprawniającego naczelnika Gerasa do inspekcjonowania placówek pocztowych znajdujących się na terenie obwodowego urzędu pocztowego Sosnowiec 1.

Legitymującego się powyższym zaświadczeniem należy oddać władzy bezpieczeństwa, odnośne zaświadczenie zaś odebrać i przesłać Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów w Krakowie.

Nr. OI. 11/15 z dnia 21 maja 1936 r.

121

Zmiana godzin urzędowych.

W agencji pocztowo-telekomunikacyjnej Solec-Zdrój, powiat Stopnica, województwo Kielce, zaprowadza się następujące godziny urzędowe w służbie zewnętrznej:

a) **w okresie od 1/IX. do 31/V każdego roku** we wszystkich działach służby pocztowej, telegraficznej i telefonicznej w kategorji „L" t. j. od godziny 8 do 12 i od godziny 15 do godziny 18 w dni powszednie, w niedziele i święta od godz. 9 do godz. 11 dla służby poczt.-tel. oraz od godz. 15 do godz. 16 dla służby telef.-telegr.

b) **w okresie od 1/VI. do 31/VIII. każdego roku** w dziale służby pocztowej od godziny 8 do godziny 12 i od godziny 15 do godziny 18, zaś w dziale telekomunikacyjnym według kategorji „C" tj. od godziny 7 do godz. 21 w dni powszednie, a w niedzielę i święta od godz. 8 do godz. 12 i od godz. 15 do godz. 18.

Nr. OOrg. 26/16 z dnia 23 maja 1936 r.

122

Należności za podróże służbowe.

Stwierdzono, że pracownicy tut. okręgu niejednolicie interpretują niektóre paragrafy (7, 9, 11 i 12) rozporządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 19 kwietnia 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesień na nowe miejsce służbowe, pracowników państw. przeds. P.P.T. i T. (Dz. U. M. P. i T. Nr. 7 z 1934 r. poz. 42).

Wobec powyższego wyjaśnia się co następuje:

I. Po myśli postanowień paragrafu 12 do miejsca czynności służbowych należy zdążać bez żadnej przerwy, wybierając takie połączenia komunikacyjne, które nie powodując zwłoki w osiągnięciu celu podróży połączone są z najmniejszemi kosztami dla p. p. P. P. T. i T.

Przykład: Pracownik Ob. Urzędu Kraków 1 otrzymał polecenie podróży służbowej do Kalwarji, z zaznaczeniem, że czynności służbowe winien objąć w dniu 25 kwietnia o godz. 18-tej. Z Krakowa pociągi odchodzą do Kalwarji o godz. 14.30, 15.10 i 15.45. Pierwszy pociąg jest w Kalwarji o godz. 15.56, drugi o godz. 16.40 i ostatni o godz. 16.58. Pracownik obowiązany jest wyjechać 25 kwietnia o godz. 15.45.

Rzeczą niemniej zasadniczego znaczenia jest dobór nietylko rodzaju środka komunikacji lecz także i kierunku drogi. Jeżeliby się np. okazało, że jadąc z Sosnowca do Krakowa drogą przez Katowice, a więc drogą nieco dłuższą, można przybyć do Krakowa wcześniej niż drogą krótszą na Szopienice i przez to ukończyć podróż służbową o tyle wcześniej że uzyskuje się oszczędność na djetach, to bezwzględnie należy użyć drogi okrężnej .

II. Po myśli § 7 ust. 2 z reguły zwraca się koszty przejazdu pociągami osobowemi. Użycie pociągu pośpiesznego może mieć uzasadnienie tylko w takich wypadkach gdy podróż ma charakter nagły, względnie gdy użycie pociągu pośpiesznego miałoby wpływ na oszczędność w dietach.

III. Przy podróżach między miejscowościami połączonemi komunikacją tramwajową (teren Zagłębia Dąbrowskiego) należy używać tramwaju bez zaliczania ryczałtów na dojazd wzgl. odjazd. (Okólnik Nr. 167 z dnia 4 kwietnia 1936 r. Nr. AKR. 152/11).

IV. Odnośnie ryczałtów na koszty dojazdu o których mowa w § 11 omawianego rozporządzenia wyjaśnia się, iż zasadą jest, że ryczałty te przysługują pracownikowi tylko w tych wypadkach gdy dojazd (odjazd) faktycznie zaistniał. W myśl tej zasady pracownik nie może nabyć prawa do ryczałtu na dojazd, gdy cel podróży mieści się w obrębie dworca kolejowego, autobusowego lub lotniska i korzysta z pokoju gościnnego w danym u.p.t. — W przypadkach tych prawo do ryczałtu będzie przysługiwało albo 1) z tytułu dojazdu, albo 2) gdy pracownik nie zatrzyma się na nocleg w lokalu urzędowym, lecz zajmie inne pomieszczenie na udanie się do którego będzie dojazd uzasadniony.

V. Podobnie przy przejazdach autobusowych przez mniejsze miejscowości, gdzie nie

istnieją dworce autobusowe, lecz autobusy przystają bądź w pewnych określonych punktach, bądź zatrzymują się na żądanie, ryczałt na dojazd (odjazd) nie może być zaliczany. W wypadkach jeżeli miejsce czynności urzędowych znajduje się w większej odległości od linji autobusowej, mogą być jedynie zaliczone udowodnione koszty przejazdów kołowych według zasad § 9 ustępu 1 lub ustępu ostatniego. Bez względu jednak na to, czy dowodami zaliczenia kosztów z tego tytułu będzie rachunek, czy oświadczenie, należy zawsze podawać dokładnie przebyte odległości.

Do niniejszego zarządzenia winni pracownicy, odbywający podróże służbowe lub delegacje ściśle się stosować, gdyż wszelkie należności zaliczane w rachunkach kosztów podróży wbrew niniejszemu zarządzeniu nie będą przez Dyrekcję Okręgu uznawane.

Nr. AKR. 140/1 z dnia 26 maja 1936 r.

123

Zaprowadzenie służby listonosza wiejskiego w okręgu u.p.t. Maków Podhalański.

Zgodnie z zarządzeniem Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 22 kwietnia 1936 r. Nr. GMOrg. 1173 zaprowadza się z dniem 1 lipca 1936 r. w okręgu urzędu pocztowo-telekomunikacyjnego Maków Podhalański sezonową służbę listonosza wiejskiego dla gromad Jachówka i Bieńkówka.

Służba doręczycielska listonosza wiejskiego w wymienionych miejscowościach wykonywana będzie codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt uroczystych w okresie od dnia 1 lipca do dnia 31 sierpnia każdego roku.

Nr. OOrg. 40/13 z dnia 19 maja 1936 r.

124

Wykaz reklam przeznaczonych do wywieszenia.

Nr. porz. M. P. i T.	Nazwa firmy	Wymiar reklamy w dm².	Rodzaj reklamy	Nazwa urzędu (agencji) w którym reklama ma być wywieszona	Czas trwania reklamy
121	Komunalna Kasa Oszczędn.	6.4	wywieszka		15. V 1936 15. V 1937
—	Polski Czerwony Krzyż	—	Afisz i wywieszka		1. VI 1936 10, VI 1936
—	Tow. Air. France	—	Afisz		bez ograniczenia

Nr. OOrg. 414/28/36 z dnia 25 maja 1936.

125

Zaprowadzenie służby listonosza wiejskiego w okręgu agencji pocztowo-telekomunikacyjnej Piwniczna.

Zgodnie z zarządzeniem Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 22 kwietnia 1936 r. Nr. GMOrg. 1173 zaprowadza się z dniem 1 lipca 1936 r. w okręgu agncji pocztowo-telekom. Piwniczna sezonową służbę listonosza wiejskiego dla gromad Łomnica-Zdrój.

Służba doręczycielska listonosza wiejskiego w wymienionej miejscowości wykonywana będzie codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt uroczystych w okresie od dnia 1 lipca do dnia 31 sierpnia każdego roku.

Nr. OOrg. 40/17 z dnia 19 maja 1936 r.

126

Uruchomienie pośrednictwa pocztowo-telek. Żarki-Kolonja.

Na okres sezonu letniego t. j. od 2 czerwca do 31 sierpnia b. r. uruchamia się pośrednictwo pocztowo - telekomunikacyjne Żarki-Kolonja, poczta Żarki, powiat Zawiercie, województwo Kielce.

Nr. OOrg. 30/19 z dnia 27 maja 1936 r.

Adres Administracji: DYREKCJA OKRĘGU POCZT I TELEGRAFÓW
(Oddział Ogólny)
KRAKOW, UL. WARSZAWSKA L. 3.

PRENUMERATA NA ROK 1936 WYNOSI:
kwartalna 1 zł. 20 gr. | półroczna 2 zł. 40 gr. | roczna 4 zł. 80 gr.

Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 mm. 10 gr. tabelaryczne 20 gr.
Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada.

WYDAWNICTWO DYREKCJI OKRĘGU POCZT I TELEGRAFÓW W KRAKOWIE.

Drukarnia L. Gronusia, dzierżawca J. Kowalski, w Krakowie, ul. Stolarska L. 6.